

Wachsberger Márta, Fischer Rózsa és Klein Eszter (a decemberi számban megjelent) hasonló gondolatait olvasva nekem is eszembe jutott egy mai történet:¹

A KöMaL 70-es évekbeli számainak lapozgatása közben fedeztem fel, hogy volt iskolatársnőm és későbbi férjének fényképe egymás melletti oldalakon szerepel a „fényképes megoldók” tablóján. Természetesen, amikor a fényképek megjelentek, ők még nem is ismerték egymást. Bartánőmmel is szóról szóra ugyanaz történt, mint az 1920-as évekbeli lányokkal: az egyetemen találkozott először személyesen avval a fiúval, akivel éveken át egy újságban szerepelt.

Az, hogy valakinek először megismerjük a nevét (megoldotta: ez és ez), esetleg egy szép mintamegoldás aláírójaként megismerjük a matematikai gondolatait, kölcsönös tiszteletet, érdeklődést vált ki, az esetleg évekkal későbbi, személyes megismerkedéskor. Egészen másképp kezdődik így egy barátság! De folytatom a történetet: nemrég tudtam meg, hogy ugyanennek a barátnőmnek az édesapja, sőt még a nagyapja is megoldó volt egykor, az idei pontverseny listáján pedig meglepődve vettem észre lányának nevét az elsők között.

Tehát ők is egy „matlapos” család, illenék is név szerint melíteni, s csak azért nem teszem, mert tudom, hogy rajtuk kívül nagyon sok ilyen család van. Régebben felhívást is intéztünk az olvasókhoz, jelentkezzenek az ehhez hasonló „történelemmel” rendelkező családok, de csak egy-két levelet kaptunk, azért nem is készítettünk ilyen kimutatás. Az 1994. áprilisi szám 160–161. oldalán szereplő szülők és gyermekek is csak példaképpen kerültek a korántsem teljes válogatásba. Valószínűleg oldalakon keresztül sorolhatnánk a KöMaL-hagyományokat őrző családok, iskolák, tanárok és tanítványaik nevét. Azt hiszem, ez az alapvető oka annak, hogy lapunk ebben a kis országban 100 év után is ifjan él, a mi gyerekeink – és reméljük, majd az ő gyerekeik gyerekei is azért foglalkoznak a KöMaL-lal, mert van, aki buzdítsa őket – szülő, rokon, tanár, aki valaha maga is lelkes megoldó volt.

A szakmai segítség is fontos, de legalább ennyire jelentős, hogy a szülők, a tanárok erkölcsileg is elismerik a pontversenyben elért jó helyezést.

Ha a határidő napján éjjél előtt néhány perccel rávehető a szülő (és van, aki rávehető), hogy elfuvarozza a levelet a főpostára (én annak idején még gyalog mentem, magam vittem a biztos tudatban, hogy néhány osztálytársammal is találkozni fogok), ha határidő utáni napon esetleg elmarad a dolgozatírás, akkor még nagyobb kedvvel lehet foglalkozni a KöMaL feladataival.

Azt hiszem, megoldóként igazából senki sem szereti, hogy a megoldásokat szépen, rendszeren, részletesen, egyenként, ábrákkal, órákon át kell leírni. Ez száz éve így megy, de a szigorú formai követelmények nem öncélúak. Egyrészt a hatékony javítást szolgálják, másrészt későbbi sikeres felvételik, zárthelyik, diplomamunkák, doktori értekezések és tudományos cikkek megírásához is jó gyakorlatnak bizonyultak. *Utólag* mindenkinek szép emlékei maradtak azokról az évekről, amelyekben feladatokat oldott meg. És azoknak az arcán is megjelenik az emlékezés öröme a Középiskolai Matematikai és Fizikai Lapok nevének hallatán, akik teljesen más pályára léptek, és bizonyára ők is gyermekeik, ismerőseik kezébe adják a lapot, ha bennük a matematika, a fizika iránti érdeklődést felfedezik.

Ezt igazolta a sikeres akadémiai emlékülés is.

Oláh Vera

¹ Megjelent az 1994. áprilisi szám 156–157. oldalán.